

Пише:
Небојша
Кнежић

Торонио, април 2010.

Тог београдског пролећа хиљаду девесто седамдесет,, и неке, док је са Дунава пухала кошава а са Саве се осјећао мирис тек изникле приобалске траве прошаране цвијећем, стегао сам објема рукама око паса и њежно грлио око врата једну београдску дјевојку.

Имала је деветнаест година, дугу косу, очи боје меда, кожу која је мирисала млијеком и ноге као срна, дуге и брзе, па када би потрчала низ неку од оних београдских падина, једва бих је сустигао...

Пењемо се на Каламегданску тврђаву и са ње посматрамо невидљиве непријатеље који су хиљадама година кидисали на овај град покушавајући да га освоје или униште. Дошли су Римљани па онда разни, Гепиди, Сармати, Готи, Хуни, Авари, Византинци. Сви пљачкали, палили, поново градили, котвили се, остајали вијек, два,, па нестајали... Мјењале се "дошље", али флавијевски Сингидунум и даље остајаше тврда и постојан закопитивши се још у далеком неолитском периоду на тврдом бијелом камену на коме су се поломиле многи западни, дуги мачеви и иступиле источне криве сабље.

Ми, Срби, дођосмо с краја шестог вијека и настанисмо се, ма ко своји на своме. И не наживасмо се ни пуних хиљаду година када нас поклопи велика османлијска сила. Турци миндерисали, кахвенисали, харачлијали и у страх нагонили неколико вјекова, а онда им се миндер измаче испод пркна и покуњено се вратише на свој Босфор. Славени Сербски осташе!

Е шта све тај Сингидунум, тај Бели град није доживио у својој историји. Ето, на примјер у првој половини дванаестог вијека Мађарски краљ Стеван II, до темеља руши Београд и његовим каменом гради Земун. Двадесетак година послје Византијски цар Манојло I, са лица земље брише Земун и истим оним београдским каменом подиже Београд! Халал му ђуфте, рекли би београђани, их, присјело му дабогда" одбрусили би Зеумунци...

"Јели бре,, а зашто ви сарајевчани тако смешно причате" каже моја мала београђанка док шетамо Звездаром, Булеваром Краља Александра, некада давно Цариградском-Ћадом, а око нас, са обе се стране њишу липе и платани, спремају се да озелене, замиришу а онда својим разгранатим крошњама да кроз отворене прозоре завире у многе станове својих грађана...

"не каже се сарајевчани, већ сарајлије" зналачки је исправљам.

"Па то је бреее свеједноо,, важно је да сте симпатичниии,, а све друго је беее веееез" каже "кеве ти!" примакнем јој се ближе "ахааа, кеве ми" одговори, а онда нам се усне споје,, бурно и страшно, некако слично као и двије ријеке Сава и Дунав, тамо доле, на Ушћу...

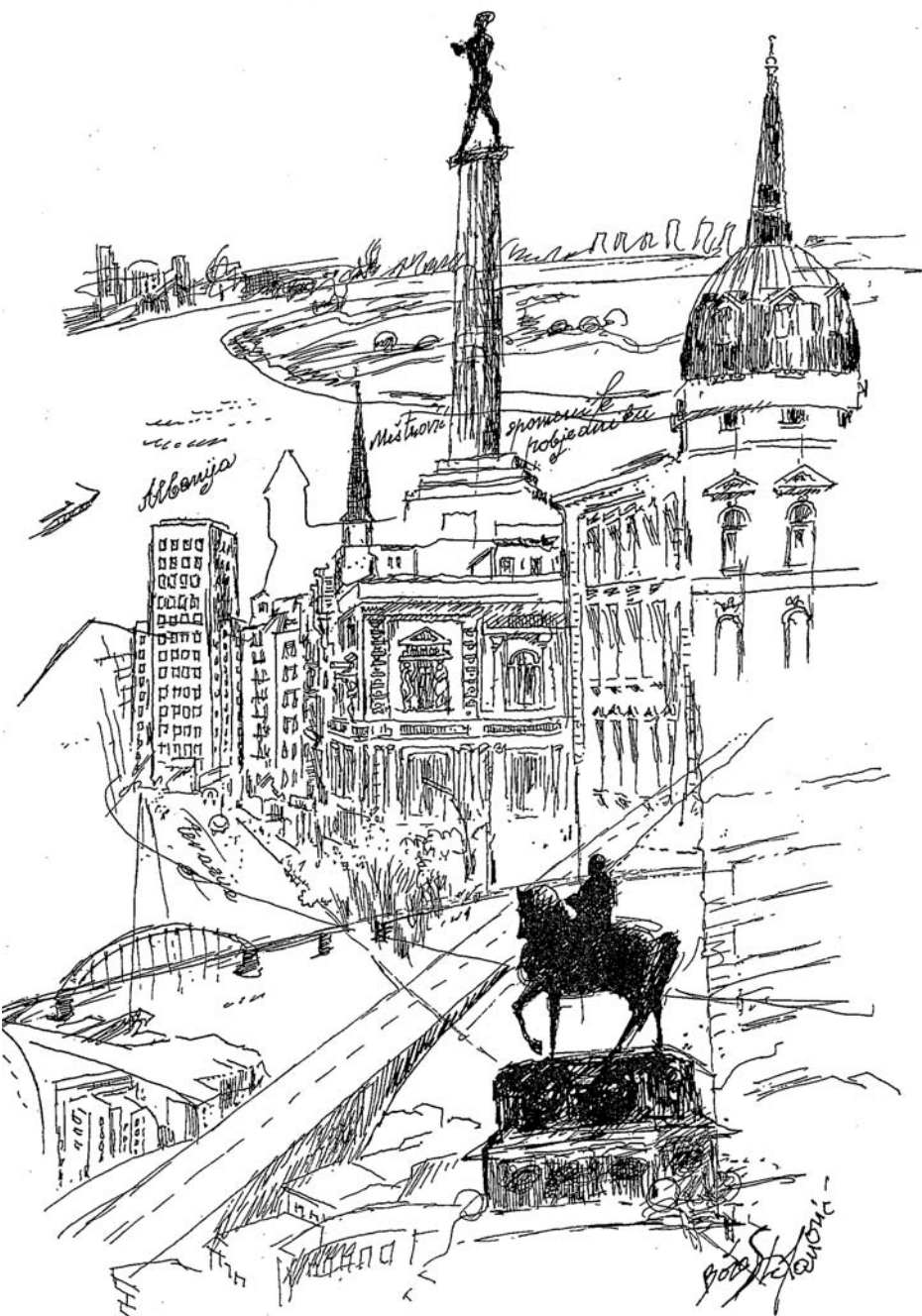
АПРИЛ У БЕОГРАДУ

ЈЕЛ' БЕОГРАД ГДЈЕ ЈЕ НЕКАД БИО

АПРИЛ У БЕОГРАДУ,, најљепши мјесец за град кога у праскорзорја уз безбројне птичје тонове буди и врева захукталог јутра, помјешаног са мирисима многих градских пијаца на чије се столове и прије сунчаних зрака ужурбаном износе разне воћне и поврћне ђаконије како би београђани свако јутро напунили своје зембиље а онда би већ око подне град мирисао на чорбасте пасуље, гулаше и паприкаше, пржену рибу

ка ослоњена о Авалски торањ који се под врелином њеног младог тијела узбуђено заљуља а онда му са врха у дубину неба прхну јато птица."

"хајде закуни се у кеву да ме волиш даље од Месеца,, и од Сунца,, закуни се па ћу ти веровати" каже док ми длановима сака милује косу." кунем се,, кева ми" а онда нам загрљај постаје чврст као бедеми куле Небојше чије име имам част да носим.

и печење, нарочито оно роштиљско које се пекло и окретало у безбројним, тек отвореним и пуном паром захукталом, ресторанима баштама...

Када су Хитлерове штукe 6 априла 1941 прошлога вијека, у рану зору и пре него је Београд отворио снене очи са неба засуле на град убојите бомбе и за час једну европску и свјетску метрополу претвориле у жбуку и прашину, Април у Београду је био сив и тужан.

Град Београд ће бити још тужнији и туробнији Априла 1999, када су шездесет година послје на њега почеле падати неке авионске шугаве "смарт" бомбе које су бацали исти они јенкији што су град послје, по ослобођењу од Хитлеровске Њемачке, прашили Трумановим јајима!

"ма ипак ви сарајлије смешно причате,, али ми је лепо слушати вас" кроз враголасти осмјех и напућених усана мазним ће гласом моја мала београђан-

ка Април у Београду, на Тргу Републике поноћ, живо је, све кипти од граје и жамора београдске младости. Вријеме лијепо, осуто звијездама и коњ Кнеза Михаила разигран, рже и пропиње се. Врли Кнез, чак однекуд вади шапку и ставља је на главу како би се наругао своме талијанском кипару Таџију, фиренћанину, који га и није приказао баш онако како су Срби жељели,, хмм, гологлавог! Али ускоро са Истока зора заруди и однекуда се створише поливачи улица, разносачи млијека а зачу се из даљине и шкрипа првог јутарњег трамваја...

Април у Београду деведесетих година прошлог вијека, небо без свјетлости, само густе, тмасти облаци и кошава без мириса пролећа. "са чим ћемо пред Милоша постаје хит цијеле нације"! И, онај који ће показати пут се ускоро појављује. Животињска фарма чије житеље више нико не смије да бије, добија свога "наполеона" коме се на Га-

зиместану куну на трајну вјерност и слиједбеност" Са новим вођом добијају и нових седам заповједи од којих су двије биле најважније, "цензура медија" "и да су сви апсолутно једнаки", осим неких који ће ипак бити мало "једнакији"!

Само двије године послје, Април у Београду плаче својим прољећним, кишним сузама које брише оштрим сјеверцем са славонских равница из којих одјекују топовске салве које исписују нове границе између до јуче братских народа! Чују се и тенковски плотуни које ехо босанских шума из даљине шаље као неке далеке крике и вапаје који се у рана јутра стапају са Савом и Дунавом па те двије ријеке постају немирне и таласасте. И поред њихових обала више не шетају загрљени љубавници,, већ само отужно шушти кошава преко опустјелих кејова а из висина грактај злослутних гавранова...

Народне кухиње, цркве и склоништа су пуна понижених и повређених људи. Са презиром у очима гледају у милосрдне чиније са посном супом и са надом у даљине, низ друмове. Једни ослушкују долазак гласника са вестима од господара Душана –Силног за чијег је вакта било и држава и закона. Други прижељкују деспота Стефана па да их коначно ослободи од разноразних Угара. Трећи гвере у небо, надају се анђeosком поју који најављује ускрснуће "највећег сина народа и народности".

Април у Београду више ни у шест ујутро не свиће, мркло је и студено као на крају свијета.

Само су топовски плотуни све гласнији а Србија све мања, Душан-Силни не опрашта браћи Србљима што га не прогласише свецем и ако им за живота створи најугледнију и најмоћнију државу у васцијелом дуњалуку између Истока и Запада. Не опростише му Срби што бјежећи испред куге са собом поведе и своју љубовцу, Јелену чија женска нога и против Бога и Хришћанског реда по први пут на Свету Хиландарску Гору ступи! Памте Срби, и кад гусле одгуде, остаје покољенима за вазда...

Април у Београду и ове године поново свану сунчан и мирисан, и док дунавска кошава мрси осједеле косе неких још увијек прелијепих београдских бакица које журе да своје унукe одведу у школу па да онда на пијаци купе што фришкије поврће ја,, сада далеко, годинама подашишан, још увијек памтим своју малу београђанку,, кеваее мииии,, ееее,, брее,, ма беее вееееее,, ипак идем да ставим плочу...

"Април у Београду узалудно тражим, усне једне девојке што се дивно мази, Април у Београду милује јој косу, испод Савског моста, то је можда она,, ал' је други љуби. Април у Београду,, једно прошло доба, испод Савског моста док се сумрак спрема али мене више нема,,," пева Чола Корнелијеве стихове како би ми својим гласом овлажио очи и оживио успомене које ћу носити у своме срцу до његовог задњег откуцаја...